

WEDERGEBOORTE
IN
HET HIERNAMAALS

© 2026 Barry Cussel

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enig andere methode – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Vertaald uit het oorspronkelijke Bulgaars met behulp van AI.

Eerste editie: 2026

Vormgeving en ontwerp: uitgeverij Barrydoor

Druk: Bookmundo

Contact: <https://www.barrydoor.nl>

Barry Cussel

WEDERGEBOORTE
IN
HET HIERNAMAALS

BARRYDOOR
UITGEVERIJ

*Deze roman draag ik op aan mijn lieve echtgenote Teddy,
die mij onze prachtige dochter Nina schonk – een dochter
op wie ik oneindig trots ben.*

Barry Cussel

In een Nederlandse wetenschappelijke laboratorium wordt een baanbrekend computerprogramma ontwikkeld dat hypnosespecialisten in staat stelt het verborgen verleden van een persoon zichtbaar te maken. De herinneringen van een echtpaar dat zich als vrijwilliger aanbiedt voor het experiment ontvouwen zich op grote monitoren — laag na laag van hun vorige levens wordt onthuld, terwijl de waarheid gevaarlijk dicht in de buurt komt van hun eigen bestaan.

Cussel volgt hun zielen door talloze incarnaties, van de prehistorie tot het moderne tijdperk. De twee verschijnen eerst als Boa en Anaconda in hun vroegste, primitieve vormen; later als een Nederlandse graaf en een opmerkelijke schoonheid die de Lage Landen beschermt tegen de angstaanjagende plaag van de “vliegende vleermuizen”.

Hun pad voert hen vervolgens naar de vroege Amerikaanse geschiedenis, waar ze opnieuw opduiken als een Franse huurmoordenaar en een onweerstaanbare prostituee. Dit alles leidt uiteindelijk tot hun donkerste wedergeboorten als prominente figuren binnen Hitlers Derde Rijk.

Het resultaat is een roman die speelt met tijd, identiteit en het mysterieuze raadsel van het bestaan. Cussel verweeft geschiedenis, fantasie en psychologie tot een verhaal dat niet alleen gelezen wordt — het resoneert, en biedt een zeldzaam avontuur binnen de Nederlandse literatuur terwijl het met zichtbaar plezier de grenzen van het genre oprekt.

DEEL 1

Graaf William de Mall knielde bij het zachte lichaam van de schoonheid. De duivelse kracht die uit haar ogen straalde, richtte zich op een brede spleet in zijn harnas. Het onbeschermd deel van zijn hals bloosde verleidelijk in het opening, terwijl haar blik een dominantie en bloeddorstige eis uitstraalde, de laatste wanhoopspas van haar perfect gevormde lichaam.

Voor hem was die blik zowel vernietigend als onweerstaanbaar. Hij moest zich beheersen, anders zouden de driften van het vlees zijn plan in stof en as veranderen. Zij stond bekend als Xynthia, de naam van de drijvende ramp die de lage landen van het toenmalige Nederland trof, maar ook als het Zwarte Tulp, doordrenkt met de geur van schoonheid en dood.

Het jaar was 1640.

"Met die blik bereik je bijna alles, Xynthia, maar vergeet niet dat de ziel van een vervloekte man zoals ik altijd van mij is..." fluisterde de graaf bijna ongelovig, terwijl zijn hand, trillend van verraad, het zijdezachte kniegewricht van de donkerharige vrouw beroerde.

"Kijk de waarheid in de ogen, graaf. Jij bent altijd van mij geweest!" siste de schoonheid terwijl ze zich rond zijn zware harnas wikkeld en naar zijn hals boog.

Pas toen merkte hij de verandering in haar gezicht en de vorm van haar tanden. Xynthia was besmet door de 'vliegende vleermuis' – een ziekte waaraan je alleen kunt ontsnappen als je het Ritueel overleeft.

Voordat de koning hem had opgedragen dit mysterie te onderzoeken, had de graaf zich afgevraagd of zoiets überhaupt mogelijk was: een ziekte die het lichaam veranderde in een vleermuisachtig vliegend reptiel met scherpe tanden, dat het bloed van zijn slachtoffers dronk. Men fluisterde ook dat het naar het Hiernamaals ging en weer terugkeerde naar de wereld van de levenden.

Maar nu was het te laat...

De twee holle, moorddadige tanden van Xynthia boorden zich in de kwetsbare hals van de graaf. Eerst voelde hij een vreemde, warme pijn; daarna, alsof in een droom, draaide alles om hem heen en overspoelde een extatische gelukzaligheid hem. Nooit eerder had hij zo'n passievolle, bedwelmende ervaring gevoeld. Zoals de meeste sterfelijke mannen droomde ook hij bijna elke nacht nachtmerries en scènes van zijn laatste momenten in dit vervloekte, wrede leven – maar nu... nu wilde hij dat het nooit zou eindigen.

Hij beseftte dat het werkelijkheid was toen hij zijn hartslag razendsnel voelde vertragen. Geluiden die hij nooit eerder had vermoed, echoden in zijn hoofd.

Haar tanden drongen steeds dieper zijn zachte vlees binnen en ze dronk zijn bloed met dezelfde passie waarmee zij ooit liefde had bedreven met de man die nu haar slachtoffer was.

Het was bijna middernacht, en in deze lage landen, onder zeeniveau, waren de nachten bijna altijd grijs en somber. De kamer waarin ze zich bevonden, bevond zich op een verdieping van een vervallen kasteel. Van buiten kwam de geur van stilstaand water, waarin malariamuggen en andere onguurheden zich voortplantten. De opening waardoor de muette lucht binnenkwam, was opgetrokken uit

met mos begroeide stenen blokken. Daar zat al het wezen te wachten op het Ritueel, over wie vele verhalen en vervloekingen de ronde deden. Half mens, half mummie, met een nauwelijks merkbare glimlach in de spleet die je mond zou kunnen noemen, genoot het van het tafereel met duidelijke honger en verlangen om deel te nemen. Maar het kende Xynthia goed. Hoewel zij een absolute nieuweling was, vermoedde het afschuwelijke schepsel dat zij vastberaden zou zijn bij het uitvoeren van het Ritueel – zeker wanneer een voormalige minnaar deelnam.

"Wat staar je, Aaron? Ben je niet blij dat je van mij een 'vliegende vleermuis' hebt gemaakt en via mij macht over de kudde hebt gekregen?" siste de verblindende schoonheid door haar bebloede lippen. "Ga weg! Laat mij mijn werk afmaken."

"Ah, denk je dat ik je geloof?" De spleetmond genaamd Aaron trok zich uit elkaar. "Met dit verrukkelijke stukje... ridder."

De graaf hoorde de woorden als een gedempt gezoem uit de diepten van de aarde, vermengd met de zachte klanken van onbekende, magische muziek.

Het Ritueel... hij had van zijn laatste liefdesoverwinning gehoord dat dit de overgang was, het begin van een nieuw bestaan van het menselijke vlees. Wie besmet raakte met de 'vliegende vleermuis' werd eeuwig, maar vervloekt door stervelingen, omdat hij leefde van de reserves die in hun zielen verborgen lagen. Natuurlijk vereiste de overgang eerst bloed, en pas daarna werd de ziel verbruikt – maar wanneer en hoe, dat zou graaf de Mall nog ontdekken.

Vroeger was de graaf bekend bij de stervelingen in de lage landen als een machtige maar rechtvaardige ridder. Zijn lange, krullende haren hadden de schoot van beide prinsessen beroerd, en men verwachtte dat hij de vader zou zijn van meerdere buitenechtelijke koninklijke nakomelingen. Mensen hielden van hem omdat hij geen angst kende voor de onverklaarbare en tegelijk dreigende aanvallen – van ziekte of vijand. Hij was altijd de eerste onder de ridders, de rechterhand van de koning, die durfde te trotseren, zich te verzetten en het volk te beschermen. Vrouwen fluisterden vaak dat zelfs de kuise dames uit dankbaarheid de krullen van zijn haar van dichtbij wilden aanschouwen.

In de herfst ervoor was een van hen Xynthia, het Zwarte Tulp van Nederland. Perfect gevormd, met lange, slanke dijen en borsten die iedere man deden huiveren van verlangen, en haar haar was zwarter dan de donkerste nacht die ooit had bestaan in deze lage landen. Nog maar twintig jaar oud, was ze beroemd en nauwelijks een jongeman had haar niet in zijn dromen gehad. Maar ze was verraderlijk tegenover al haar minnaars. Na een breuk stierf of raakte bijna altijd een knappe jongeman van verdriet. Alleen William weerstond... maar niet voor lang. Een jaar na de laatste liefdesorgie met haar stond hij aan de rand van vernietiging.

"Xynthia!" fluisterde de graaf nauwelijks hoorbaar. "Drink me niet helemaal op, alsjeblieft! Laat me!"

"'Alsjeblieft'? Zijn dat jouw woorden, graaf de Mall? Maak me niet aan het lachen. Jij bent van mij, alleen van mij, en dat zal altijd zo blijven, want zo wil ik het en zo wil de kudde het," raspte de schoonheid, terwijl haar hals zich

verlengde als die van een hagedis. "Ben je klaar voor het Ritueel?"

De pijn in de hals van de graaf nam toe, en uit de gescheurde slagader spoot nog steeds bloed.

De mond van Aaron stond volledig open, en de etterige resten van het vorige slachtoffer gleden eruit.

"Xynthia, als je een fout maakt tijdens het Ritueel, neem dan afscheid van de kudde en van je leven!" gorgelde hij met een walgelijke stem. "Denk er niet eens aan om uit te stellen of te herhalen! Probeer nu met het punt van je tong de hoofdzenuw te bereiken. Die bevindt zich bovenin zijn schedelholte."

De graaf voelde onrust opkomen, verwarring, zelfs angst dat iemand zijn ziel bloot en kwetsbaar zou zien.

"Stop! Laat ze het niet doen! Ze willen mij, en iemand bereikt me al," hoorde de graaf de fluistering van zijn eigen ziel. Nooit eerder had hij innerlijke stemmen gehoord, en het maakte hem bang. Hij dacht dat hij zijn verstand verloor. Tot nu toe had hij geloofd dat hij één geheel was, dat lichaam en ziel altijd één wezen waren, dat zijn ziel hijzelf was, een projectie van zijn wil en rede. Maar nu sprak zij tot hem. En smeekte hem haar te beschermen tegen aanraking door iemand. Maar wie, en hoe, kon dat doen?

DEEL 2

Deze logische gedachten stroomden als een waterval van vragen door het hoofd van de graaf, maar hij kon niets doen. Hij was verlamd – door het bloedverlies en door iets wat hij nu pas voelde. Een dunne draad kroop zijn hoofd binnen, afkomstig van de bloedige, nog steeds onbeschrijflijk mooie lippen van Xynthia. Haar tong leek zich in twee scherpe, dunne draden te hebben gesplitst, die nu naar de holte van zijn schedel oprukten.

In haar ogen zag de ridder zichzelf weerspiegeld, wit als het zeildoek van een schip dat net aan een reis begon. Hij leek zelf ook op weg te gaan – maar dan op een reis die hij nooit eerder had gemaakt, en op een pad dat niet van deze aarde was.

"Ik heb haar bereikt, Aaron! En ze is zo mooi, dat ik misschien niet bestand ben tegen haar glans..." droeg Xynthia meer telepathisch over dan in woorden. Het sissende uitblazen van lucht uit haar steeds meer in een reptielachtige hals veranderende keel weerklonk door de lege, stinkende zaal.

"Zeg haar gewoon dat ze niet bang hoeft te zijn en streel haar zachtjes met het puntje van je tong. Probeer het!" kwam zachtjes de instructie uit de spleetmond van de half-mummie. "En neem haar dan!"

"Ze is zo teder, zo stralend en zo bang," zei Xynthia. "Hoe moet ik haar nemen?"

"Hield je van hem?" trok Aaron met een ruk zijn mondhoek omhoog.

"Ja! Alleen hij kon me gelukkig maken. Alleen hij dreef me tot waanzin en liet me voelen dat ik de top bereikte – maar ik heb het hem nooit gezegd..." biechtte de schoonheid op, terwijl ze een tepel wreef langs de door het harnas blootgelegde plek van de graaf. Haar borst had de transformatie naar een schubachtig-ruwe materie nog niet ondergaan.

"Kwets haar dan niet. Probeer gewoon uit haar reserve te nemen – datgene wat alleen zij je kan toestaan aan te raken," vervolgde Aaron. "Zo niet, dan ben je verplicht, in naam van de kudde, om het te doen. Let op, dit is het moment om jezelf te bewijzen, Xynthia!"

De graaf hoorde dit alles en vroeg zich af hoe zulke vreemde en onbegrijpelijke dingen met hem konden gebeuren – precies met hem en zijn ziel, waarvan hij nu wist dat ze als een afzonderlijk wezen in hem leefde.

Toen sprak de ziel opnieuw, maar nu met een kalmere stem:

"Ze houdt nog steeds van je, en het lijkt erop dat ze mij zal sparen, maar ze zal wel iets van me nemen – van mijn reserve, die jullie mensen nooit gebruiken. Alleen jij soms. Daarom zal het jou verschrikkelijk pijn doen, en mij ook. Wees sterk!"

En hij voelde een snijdende pijn diep in zijn hersenen. Hij voelde ook het zachte strelen van de lange tong van de steeds meer in een 'vliegende vleermuis' veranderende Xynthia.

Die benaming – 'vliegende vleermuis' – kwam voort uit de gedaanteverandering van het lichaam van een novice die het Ritueel onderging.

De veranderende schoonheid was een perfecte weerspiegeling van het proces – maar bij haar was het anders, want zelfs de ‘vliegende vleermuizen’ waren verdeeld in de prachtige en de overige. Hoe mooi ze als aardse vrouw was geweest, zo veel mooier werd ze nu als vleermuis.

Na het nemen van een deel van de reserve begon ze zichtbaar de perfecte structuur van haar figuur te hervormen tot een nog prachtiger, volmaakt en harmonisch nieuw lichaam. Eerst haar hals, die zich terugtrok van de doorboorde keel van de graaf, nu verlengd, bedekte zich met een zilveren schubachtig-ruw dons. Daarna kreeg haar schedel de vorm van een ovaal, een ellipsvormig ei, aan de achterkant bedekt met lange zijden draden. Haar armen, die de graaf hadden omklemd, transformeerden in lichte maar uitzonderlijk sterke vleermuisvleugels. Het verschil zat alleen in de vorm – als geëtste bladeren van oeroude varens. De vingers bleven gelijk, maar hun kracht was ijzeren en hun kleur zilver. Haar borsten vloeiden samen tot een stevige, gespierde borstkas, bedekt met zijdeachtige haren. Haar gezicht behield zijn verfijnde trekken, maar de ogen verlengden zich en namen een ovale vorm aan. De transformatie was compleet.

"Aaron, ben je tevreden?" klonk de stem als een lied, komend van de nieuwgevormde lippen van de vrouw-vleermuis.

"En of! Jij bent het mooiste wezen in het universum geworden, Xynthia!" verklaarde het wezen, dat vanachter het met stenen omlijste raamopening toekeek, zichtbaar tevreden.

"Om zo volmaakt te veranderen, betekent dat dat je zijn ziel hebt genomen!" riep Aaron uit, meer tegen zichzelf dan tegen haar. "Uitstekend gedaan, novice... de mijne."

"Eigenlijk heeft ze je bedrogen," fluisterde de ziel van William, zo dat alleen hij het kon horen. "Ze nam slechts uit de reserve die jij zo goed had ontwikkeld, en daardoor vond de transformatie plaats. Ze deed het voor jou, omdat ze meer van je houdt dan van zichzelf – en zelfs meer dan van de kudde."

Graaf de Mall begon te beseffen wat er gebeurd was, maar het bloedverlies in zijn bijna levenloze lichaam verstoorde zijn gedachten, die nauwelijks nog stroomden.

DEEL 3

Uiterlijk was hij volkomen dood. Met het hoofd schuin geknikt, een doorgeknaagde hals, met bloed bespat harnas – men kon denken dat hij gestorven was... maar dat was niet zo.

Aaron, die intussen ook voldoening uit het ritueel had ontvangen, strekte zijn lange vleermuisarmen en omhelsde Xynthia:

"Je hebt nu al de eerste ziel in reserve, liefste, en je bent mooier geworden dan Gabrielle. Jij zult mijn eeuwige glorieuze zijn!"

Maar Xynthia was het daar niet mee eens, ze hoefde alleen maar te wachten, hem te misleiden en de graaf te nemen. Maar hoe?

Ze had gehoord hoe het moest, maar het kon haar alles kosten wat ze tot nu toe had bereikt, want ze had geen ervaring. Ze wist alleen van de cocon en dat die gevuld was met een mengsel van eigen besmet bloed en een deel van een zielereserve, en dat de omhulling een stuk buikhuid was.

"Aaron, we moeten naar de kudde. Daar wachten ze allemaal op ons voor het uitvliegen, en zonder jou zou dat niet kunnen, toch, liefste?" zei Xynthia, terwijl ze ongemerkt een stuk elastische huid van haar buik verwijderde. "En wat Gabrielle betreft, heb je al bedacht hoe...?" vervolgde ze, terwijl ze de cocon vulde met bloed uit een onopvallend gescheurde ader.

"Houd je mond! Dat gaat jou niets aan!" gromde Aaron woedend, duidelijk ontevreden over de wending van het

gesprek, en hij voegde er meer tegen zichzelf aan toe: "Voor je glorieus wordt, heb je nog veel in te halen. Weet je hoeveel zielen Gabrielle in reserve heeft? Heel veel! Maar jouw schoonheid verblindt me..."

De cocon was klaar, maar hoe moest ze er een ziel in krijgen en hem zo achterlaten dat de graaf begreep wat hij moest doen? Alleen Aaron kon helpen, en blijkbaar moest ze teruggrijpen op haar ervaring als sterveling, toen ze jonge vrijbuiters tot waanzin dreef. Chantage!? Als jij niet wilt, dan ik...!

"Aaron, ik zie dat je aan Gabrielle gehecht bent. Dan kan ik wel de glorieuze van Dionysius worden, hij is jouw plaatsvervanger, en ik vind hem aantrekkelijk, althans wanneer hij niet in zijn periode is," zei ze meesterlijk terwijl ze zich aan zijn schouder vastklampte en hem recht in de verwrongen, ovale ogen keek.

Het monster kon de misleidende opmerking niet verdragen, klauterde naar het raam en riep met zijn walgelijke, slijmerige muil:

"Ik zal op je wachten bij de kudde. Zoek je eigen weg, maar Dionysius... nee... alleen dat vraag ik je! Je hebt nog even tot zonsopgang: of je vindt de weg, of je begraaft de graaf. Begraaf hem ergens... je vingers zijn als van ijzer... het zal heel snel gaan."

"Aaron, en met die ziel van de graaf, hoe moet ik daarmee omgaan? Hoe kan ik eruit putten?" vroeg Xynthia met een bijna trillende, onderworpen stem.

"Met de punt van je dunne staartangel kun je altijd via de halsslagader de schedelholte aanraken. Hij is daar, maar gebruik hem voorlopig niet, hij is in trance en kan ontsnappen. En als dat gebeurt, weet dan dat je bij

zonsopgang verloren bent," gaf Aaron haar de informatie die ze zocht.

Aan het suizende luchtverplaatsing van Aarons vleermuisvleugels merkte ze dat ze van hem af was – hij was al in de lucht, op weg naar de kudde.

Xynthia moest alles op orde brengen, want de dag brak al aan en in dit ene uur moest ze het bijna onmogelijke doen. De graaf lag levenloos op de stenen vloer, maar het zwakke stromen van lucht uit zijn neusgaten verraadde dat hij nog leefde. Het was een geluk voor Xynthia dat Aaron dit niet had opgemerkt. Maar wat nu? De tijd drong.

De cocon was in haar handen. Ze legde hem naast de bijna opgebrande kaars en pakte een veer en papier. De beschrijving kostte niet veel tijd, maar genoeg om de graaf duidelijk te maken wat hij moest doen – als hij het tenminste tot de middag zou volhouden. Daarna sneed de angel van haar staart de ader in haar hals open en ging door naar de holte. Daar had de getransformeerde vrouw nooit eerder gekeken, en nu vond ze het fascinerend: naast een deel van Williams ziel zat daar rustig ook de hare.

Xynthia had in de kudde wel van dit alles gehoord, maar nooit gedacht dat haar ziel zo kalm en teder zou zijn.

"Je wist niet dat ik in jou was, om te groeien van jouw ervaringen en belevingen, toch?" fluisterde haar ziel.

De vleermuis-schoonheid was verward, maar sterk genoeg om te vragen hoe ze een deel van Williams ziel, dat al in haar geplaatst was, kon nemen.

"Dat kan hem niet redden, alleen een deel van mij kan het wonder verrichten," hoorde ze opnieuw de zachte stem. "Neem van mij, wees niet bang! Het zal ons beiden pijn doen, maar dit is de enige weg."

De cocon was klaar, en de fee in vleermuisgedaante spreidde haar prachtige vleugels en liet zich van de hoge toren van het kasteel naar beneden glijden.

DEEL 4

"Het lijkt alsof hij bij bewustzijn komt? Schiet op, dokter Raidsma!" fluisterde Jomanda, terwijl ze met een zachte beweging van haar handpalmen een cirkel maakte rond het hoofd van de man die in de bol lag.

"Het was opmerkelijk, Jomanda. Nu moeten we de overgang naar de werkelijkheid soepel afronden," deelde de dokter bijna triomfantelijk mee, terwijl ze de hersteller in de bol op de hoogste stand inschakelde.

Jomanda was de meest besproken vrouw–paragnost en hypnotiseur van het Westen in de laatste jaren van de eeuw. Samen met de briljante psychiater van het pas opgerichte Nederlandse centrum voor computerhypnose, dokter Raidsma, vulden ze de voorpagina's van de Europese kranten. De theorie waar ze aan werkten was bijna af en het bewijs zou spoedig geleverd worden. Het belangrijkste stond te gebeuren: vrijwilliger Peter moest worden teruggebracht naar de werkelijkheid.

Peter, een genaturaliseerde Nederlander van Bulgaarse afkomst, was jaren geleden geëmigreerd samen met zijn vrouw en hun vijfjarig dochttertje Nina.

Hij was het ideale "proefkonijn", volgens het duo wetenschappelijke hypnotiseurs, omdat de voorafgaande tests aantoonde dat hij in vorige levens een bewoner van het oude Nederland was geweest. Ze wilden ontdekken of Peter, die Nederlands sprak met een Oost-Europees accent, tijdens zijn reïncarnaties en reizen met de "Jomanda–Raidsma"-bol zuiver Nederlands zou spreken. En niet alleen

dat. Natuurlijk waren er nog vele, vele geheimen die onthuld moesten worden.

De bol was het nieuwste uitvinding van de machtige Philips-concern en omvatte meer dan een miljoen megabyte computerkracht, plus een sterk transformerend golfapparaat.

Natuurlijk kon deze bol alleen bediend worden door uitzonderlijk begaafde specialisten. Raidsma en Jomanda waren de absolute top in dit vakgebied.

Alexandra, de echtgenote van het "proefkonijn", kneep gespannen in haar chique slangenleren tasje en tuurde door het glas van de kamer. Op haar gezicht stond een bijzondere ongerustheid geschreven na Jomanda's laatste beweging.

Hij moest terugkeren van een plaats waar niemand ooit geweest was en zelfs niet had durven denken dat dit mogelijk was. Terugkeren uit het Hiernamaals.

De "Jomanda-Raidsma"-theorie bevatte een reeks aannames en stellingen die voor de gewone wetenschap totaal onlogisch waren. Twee jaar eerder hadden ze de wereld verbaasd door ernstig aidspatiënten te genezen met behulp van een computerprogramma, gecombineerd met hun vermogen om via hypnose in de hersenen door te dringen.

Voorheen was dit zelfs de grootste autoriteit op het gebied van hypnose, dokter Percy White van het Amerikaanse Instituut voor Paranormaal Onderzoek in Chicago, niet gelukt, eenvoudigweg omdat het virtuoze programma "Heyst" van Philips nog niet bestond. Het was gecreëerd door een zonderling ogende, door de wetenschap bijna afgeschreven programmeur, genaamd Kees de Graaf. Een week voordat dit gigantische programma tot stand

kwam, had Kees nog twee zware maanden in een psychiatrische inrichting in Dordrecht doorgebracht.

Via sensoren die aan het lichaam van de persoon in de bol bevestigd waren, kwam de computerscanner in verbinding met de paragnost die het proces bestuurdde, en met behulp van het programma voltrok zich het wonder. De specialist zag op het scherm alles wat er in de hersenen van de patiënt gebeurde. Met vaardige sturing werd het centrum van de door ziekte aangetaste zenuwknoop bereikt en werd de interne zelfbescherming geactiveerd – met mogelijkheden die tot dan toe ondenkbaar waren.

Na hun successen beperkten de twee ontembare vrouwen zich niet tot het genezen van ongeneeslijke ziekten, maar durfden ze zelfs te gaan naar waar nog nooit iemand uit was teruggekeerd: het Hiernamaals. Ze hadden meteen kunnen beginnen, ware het niet dat Kees de Graaf opnieuw in de inrichting belandde. Het concern stond niet toe dat hij in de bol behandeld werd, omdat hij voor hen een "goudmijn" was en ze geen enkel risico wilden nemen.

Twee jaar later creëerde de uitzonderlijk begaafde programmeur een verbeterde versie van "Heyst", "Megaheyst", en na een selectie van vrijwilligers begon het project dat een keerpunt voor de mensheid zou worden.

"Peter, we zijn nu in 1996. Ontspan je van wat je hebt meegemaakt en denk aan de lieflijke Alexandra. Zij wacht ongeduldig op je," fluisterde dokter Raidsma met een melodieuze stem.

"Xynthia, waar is Xynthia?" riep Peter plotseling als door de bliksem getroffen, waarna hij opnieuw wegzonk in zijn eigen duisternis.

Alexandra was klaar voor de "reis". Dokter Raidsma plaatste de laatste scanners op haar slapen en wendde zich tot Jomanda:

"We zijn klaar voor de overgang, moge het nieuwe programma ook een nieuw succes zijn! De bol draait op volle toeren en je kunt de aura in de computer invoeren."

Op het scherm verscheen met scherpe duidelijkheid het jaar 1640 en de brede vleugels van een wezen dat zich van een hoge toren van een vervallen kasteel naar beneden liet vallen.

"Jomanda, dat is Xynthia!" riep de dokter bijna hysterisch uit.

"Dan wordt onze theorie bevestigd! Ze zijn altijd samen geweest."

DEEL 5

Na het achterlaten van de cocon begon Xynthia met onzekere slagen naar beneden te dalen, richting het moeras vol kwakende kikkers. Ze werd overspoeld door tegenstrijdige gevoelens, maar niet door teleurstelling – want ze wist dat ze haar geliefde had gered... misschien. Ze kende de weg naar de kudde niet, maar voelde hem met haar nieuwe zintuigen. Daarom had Aaron haar ook zo gemakkelijk laten gaan om het Ritueel te voltooien en alleen terug te keren. Maar hij had zich vergist – en dat zou voor hem onomkeerbare gevolgen hebben. Nu volledig gevormd als een sierlijke vleermuisvogel, kantelde Xynthia lichtjes met haar vliezige vleugel en vloog in de richting van de mystieke, oude stad Leiden.

Met dwingende snelheid baande het licht van de nieuwe dag zich een weg door de verouderde, ongewone nacht. De schoonheid moest opschieten, anders zou haar prachtige vleermuislichaam in stof veranderen. Dankzij het instinctieve gebruik van haar echo-orgaan, dat in de linkerkant van haar hoofd zat, voelde Xynthia de richting vanwaar de signalen van de andere ‘vliegende vleermuizen’ van de kudde kwamen.

Het halfverwoeste gewelf van de enorme kerk zat vol met vleermuisachtige wezens die al in diepe sluimer wegzonken. Aaron en Dionysius hielden met moeite hun ogen open, want zij verwachtten haar – zij wisten dat ze zou komen.

"Ik barst van verdriet, ik kan het niet meer! Het is mijn schuld!" siste Aaron terwijl hij zich nog krampachtiger met

de klauwen van zijn gevleugelde armen aan het gewelf vastklemde. "Je kunt je niet voorstellen hoe mooi ze nu is, vriend. Het meest betoverende wezen in het universum!"

"Gabrielle zal woedend zijn als ze het ontdekt," merkte Dionysius duivels op. "Aaron, misschien wordt deze glorie voor mij."

Aaron leek geschokt door dit mogelijke verloop. Hij trok zich terug in zijn schubbenhuid en sloot zijn loodzware ogen.

De 'vliegende vleermuizen' moesten de Grote Moeder scheppen, waarna hun zielen zouden opstijgen naar een nog onbegrijpelijke plek – een plaats die door geen sterveling ooit was bezocht.

Op dat moment, met een sierlijke beweging van haar gebeeldhouwde vleermuisvleugels, doorbrak Xynthia de bijna slapende kudde. Het gevoel voor schoonheid en gratie was bij deze wezens zelfs versterkt en zij namen haar waar – al was het niet met hun slaperige ogen, dan toch met het innerlijke vermogen van hun zielen. Wie de meeste overwinningen bezat, kon de aanwezigheid van de nieuwe godin van dit mysterieuze genootschap het sterkst voelen.

Xynthia had niet verwacht dat ze zo'n enorme beroering zou veroorzaken onder de meer dan duizend zielen die opgesloten zaten in de hersenholten van de 'vliegende vleermuizen'.

Dionysius was gefascineerd door het perfect gebeeldhouwde lichaam van de nieuwkomer en zwoer dat hij alles in de wereld zou doen om haar tot zijn glorie te maken. Dit gevoel had ook Aaron, de leider van de kudde, al tijdens het Ritueel overmand. De enige belemmering was

Gabrielle – en hij dacht eraan hoe hij zich van haar kon ontdoen.

"Dionysius, waag het niet!" snikte Aaron terwijl hij de scherpe punt van zijn staart in het lichaam van zijn vroegere eeuwige vriend stak.

"Nee, doe het niet, Aaron! Het doet verschrikkelijk pijn!" kreunde de tweede in kracht van de kudde en voegde toe: "Zij is echt de nieuwe godin."

Xynthia nestelde zich tussen de twee, klemde haar klauwen in de blokken van het gewelf en liet haar stem zacht en bekend klinken, zoals vroeger:

"Alsof ik het laatste moment voor het vertrek grijp, lieve Aaron en... Dionysius."

Beiden huiverden.

"Ik heb mijn werk voltooid. Ik heb hem begraven en zijn ziel is hier, geliefde..." klonk een aangename, keelachtige toon uit de schubben, de slangenhals van het mooie wezen. Maar het was niet duidelijk tot wie van de twee ze sprak.

De kudde kwam pas tot rust toen de zon uit haar bedding rees en haar weg naar de ondergang begon. Een nieuwe dag brak aan in het oude Nederland.

Alle 'vliegende vleermuizen' hadden het ongewone vermogen om zich met hun sterke klauwen aan het gewelf van de kerk vast te houden en ondersteboven te hangen. Het was een wonderlijk gezicht. Honderden half-mensen, half-mummies, met vleermuisvleugels en slangenlichamen, wiegden hun ovale hoofden. Ieder van hen – man of vrouw – had minstens één menselijke ziel op voorraad. De rangorde werd bepaald door het aantal moorden: hoe meer, hoe hoger men zich in de kerk bevond. Sommigen hadden

er meer dan tien. Uiteraard stonden Aaron en Dionysius bovenaan met meer dan honderd zielen op voorraad en mochten zij zich terecht de leiders van de kudde noemen.

Wat er de komende uren moest gebeuren, wist Xynthia niet. Ze klemde zich nog steviger aan het gewelf vast, dicht tegen de twee grootsten van de kudde aan, en wachtte.

Aanvankelijk sloten haar ogen zich zo dat de duisternis die haar omhulde haar niet in staat stelde het onmetelijk felle, violette licht te zien dat de hele kerk verlichtte. Bliksems verbonden wezen met wezen. Als het web van een gigantische spin strekten zich dunne, schubachtige uitlopers van elk vleermuisachtig wezen uit en versmolten tot één gemeenschappelijk netwerk, één enorm schepsel, waarvan de vormen nog onbepaald waren.

Xynthia voelde eerder dat ze uit elkaar viel, dat ze oploste, dat ze gewichtloos werd – en toen pas hoorde ze opnieuw haar eigen ziel fluisteren:

"Wees niet bang, liefste, nu begint het meest majestueuze moment. Jij houdt even op te bestaan, maar ik zal jij zijn en jij zult alles beleven. Bereid je voor!"

Het nieuwgevormde enorme schepsel begon de contouren van een 'vliegende vleermuis' aan te nemen.